

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

16 martie 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecători

Covalenco Elena

Diaconu Iurie

examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate de către inculpată și avocatul acesteia, Iovu Tatiana, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 noiembrie 2015 și a sentinței Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 13 mai 2014, în cauza penală privind-o pe

Buzeu Aurelia Alexandru, născută la 17 iulie 1980, originară și domiciliată r-l Anenii Noi s. Gura Bîcului.

Termenul de examinare a cauzei:

1. prima instanță: 17.02.2012-13.05.2014
2. instanța de apel: 10.06.2014-11.11.2015
3. instanța de recurs: 09.02.2016 - 16.03.2016

A C O N S T A T A T:

1. Prin sentința Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 13 mai 2014, Buzeu Aurelia Alexandru, a fost condamnată în baza art. 326 alin. (2) lit. c) Cod penal, la amendă în mărime de 3.000 unități convenționale, ce constituie 60.000 lei.

Acțiunea civilă înaintată de Vascauțan Lilian a fost admisă parțial și s-a încasat de la Buzeu A. în beneficiul lui Vascauțan L., cu titlu de prejudiciu material suma de 3.500 euro, iar cerința de încasare a prejudiciului moral a fost respinsă ca neîntemeiată.

2. Potrivit sentinței, s-a constatat că, Buzeu A., în perioada lunilor iulie-august 2009, acționând cu intenție directă, cunoscând faptul că, Vascauțan L. este cercetat penal în cadrul unei cauze penale pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 187 Cod penal, susținând că este cumătră cu un colaborator din cadrul DGSO MAI, pe nume Todică Igor, asupra căruia susținea că are influență, i-a promis lui Vascauțan L., că îl va determina pe Todică I., contra unor sume bănești, să nu îndeplinească acțiuni ce intrau în obligațiile sale de serviciu, dispunând adoptarea unei hotărâri favorabile pe cauza penală intentată în privința lui Vascauțan L.

Astfel, pe parcursul aceleiași perioade, Buzeu A. i-a comunicat lui Vascauțan L., că ultimul urmează să-i transmită suma de 3.000 euro, pentru a influența persoanele care exercită urmărirea penală în privința ultimului, de a înceta

urmărirea penală. Ulterior, Buzeu A., la data de 17.10.2009, întâlnindu-se cu Vascauțan L., a pretins și a primit de la el suma de 3.000 euro, echivalentul a 58.152,35 lei, susținând, încă o dată, influențarea de către aceasta a colaboratorului din cadrul DGSO MAI, pe nume Todică I., întru neacumularea unor probe noi ce i-ar demonstra vinovăția lui Vascauțan L. în săvârșirea infracțiunii, precum și distrugerea probelor existente. Tot ea, la scurt timp întâlnindu-se iarăși cu Vascauțan L. i-a solicitat și a primit de la acesta o sumă suplimentară de 500 euro, pentru a determina colaboratorii de poliție din cadrul DGSO MAI în vederea adoptării hotărârii favorabile, pe cauza penală instrumentată în privința lui Vascauțan L.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, respectivele acțiuni a lui Buzeu A. au fost calificate în baza art. 326 alin. (2) lit. c) Cod penal, *trafic de influență, adică pretinderea, acceptarea sau primirea, personal sau prin mijlocitor, de bani, titluri de valoare, servicii, privilegii, alte bunuri sau avantaje, pentru sine sau pentru o altă persoană, de către o persoană care are influență sau care susține că are influență asupra unei persoane publice, persoane cu funcție de demnitate publică, persoane publice străine, funcționar internațional, pentru a-l face să îndeplinească sau nu ori să întârzie sau să grăbească îndeplinirea unei acțiuni în exercitarea funcției sale, indiferent dacă asemenea acțiuni au fost sau nu săvârșite, cu primirea de bunuri în proporții mari.*

3. Sentința a fost atacată cu apel de către:

3.1 Partea vătămată, Vascauțan L., prin care a solicitat casarea acesteia, cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatei să-i fie stabilită o pedeapsă privativă de libertate, iar acțiunea civilă să fie admisă integral.

În motivarea apelului a invocat că:

- instanța nu a ținut cont de faptul că, Buzeu A., a mai fost condamnată în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (2) Cod penal, totodată, nu a recunoscut vina în comiterea infracțiunii incriminate, nu s-a căit în cele săvârșite, ceea ce trezește dubii pe marginea faptului, că ultima nu va mai săvârși alte infracțiuni;

- prin acțiunile inculpatei i-au fost cauzate prejudicii morale, deoarece era după intervenție chirurgicală și necesita tratament contra plată, însă a refuzat de serviciile medicilor din motivul, că banii au fost luați de Buzeu A., care nu dorea restituirea acestora, ceea ce a dus la lipsa tratamentului medical de care a avut nevoie. Suma daunei morale solicitate este rezonabilă și nu este deloc exagerată.

3.2 Avocatul Casian I. în numele inculpatei, prin care a solicitat casarea acesteia, cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care Buzeu A. să fie achitată de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 326 alin. (2) lit. c) Cod penal.

În motivarea apelului a invocat, că vinovăția inculpatei nu a fost demonstrată prin ansamblul de probe cercetate de instanță și este bazată pe presupuneri.

3.3 Avocatul Iovu T. în numele inculpatei, prin care a solicitat casarea acesteia, cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care, Buzeu A., să fie achitată de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 326 alin. (2) lit. c) Cod penal.

În motivarea apelului a invocat că:

- probele administrate în ședința de judecată nu confirmă învinuirea incriminată lui Buzeu A., sunt insuficiente și urmau a fi apreciate critic de către instanța de judecată;

- instanța de judecată a emis o sentință de condamnare bazată în exclusivitate pe declarațiile părții vătămate, precum și a martorilor, persoane apropiate părții vătămate, care însă nu se confirmă prin alte probe;

- din probele reținute de prima instanță se atestă, că nu sunt dovedite cu certitudine acțiunile culpabile ale inculpatei. Totodată, nu a fost pe deplin verificată corectitudinea celor declarate de către Vascauțan L., având în vedere, că la baza învinuirii sunt puse anume acestea;

- instanța de judecată urma să i-a în considerație, că declarațiile martorilor Modvală V., Todică I. și Vascauțan M. nu au confirmat cu certitudine cele invocate de către Vascauțan L. Totodată, nu este exclus faptul, că Vascauțan L., să fi acționat în scopul de a se răzbuna pe inculpată, pentru faptul că aceasta l-a părăsit și s-a căsătorit cu un alt bărbat.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 noiembrie 2015, au fost respinse ca nefondate apelurile declarate și menținută sentința.

5. În partea descriptivă a deciziei, instanța de apel a menționat, că necătând la faptul că, inculpata vina nu a recunoscut-o, faptul comiterii acțiunilor infracționale de către aceasta, se confirmă prin declarațiile părții vătămate Vascauțan L., martorilor Modvală V., Todică I., Vascauțan M. și prin materialele cauzei și anume: procesul-verbal de ridicare din 17.10.2011, procesul-verbal de examinare a documentului din 20.10.2011 și certificatul bancar eliberat de către BC „Moldova Agroindbank” filiala nr. 23 Chișinău, din 07.10.2009.

Instanța de apel a menționat, că prima instanță cercetând în cumul probele administrate în ședința de judecată prin prisma admisibilității, pertinentei și concludenței, utilității și veridicității, a stabilit o corectă situație de fapt, dând faptelor reținute în sarcina inculpatei încadrarea juridică corespunzătoare și anume art. 326 alin. (2) lit. c) Cod penal.

În opinia instanței de apel, declarațiile părții vătămate Vascauțan L. se apreciază în coroborare cu declarațiile martorului, Modvală V., care a confirmat, că suma de 3.000 euro a fost transmisă lui Buzeu A. în prezența sa, pentru a fi încetat procesul penal în privința lui Vascauțan L. Totodată, martorul Modvală V. a indicat, că pentru soluționarea pozitivă a cauzei penale, Buzeu A. a mai cerut suma de 500 euro, sumă pe care Vascauțan L. nu o avea și a împrumutat-o de la el. După aproximativ 3-4 zile, după ce Vascauțan L. i-a transmis lui Buzeu A. suma de 3.000 euro, în magazinul pe care îl administrează, i-a dat în împrumut lui Vascauțan L. suma de 500 euro, iar el, la rândul său i-a transmis-o inculpatei.

Instanța de apel nu a reținut critica avocatului, Iovu T., care a indicat, că declarațiile martorului Modvală V. urmează a fi apreciate critic, deoarece el este prieten cu partea vătămată și a avut relații de afaceri cu Buzeu A., considerându-le declarative și nu se întemeiază prin careva probe pertinente și concludente. Mai

mult ca atât, declarațiile martorului, Modvală V., coroborează atât cu declarațiile părții vătămate, cât și cu declarațiile martorului Vascauțan M.

Cu referire la declarațiile martorului Todică I., instanța de apel a respins ca neîntemeiată aprecierea apărării care a indicat că, aceste declarații nu pot fi puse la baza învinuirii, deoarece din acestea nu se poate concluziona, că Buzeu A. a comis trafic de influență. În acest sens, instanța de apel a menționat, că declarațiile martorului, Todică I., sunt pertinente și concludente, deoarece inculpata a declarat că este cumătră cu ultimul și asupra căreia susținea că are influență, și i-a promis lui Vascauțan L., că îl va determina contra unei sume bănești, să nu îndeplinească acțiuni ce intrau în obligațiile sale de serviciu, dispunând adoptarea unei hotărâri favorabile pe cauza penală intentată în privința ultimului.

La fel, instanța de apel a notat, că nu poate fi reținut faptul, că inculpata doar l-a întrebat pe Todică I. dacă este posibil să-l ajute pe concubinul ei, deoarece prin probele administrate la cauza penală se constată, că inculpata a realizat latura obiectivă a infracțiunii de trafic de influență care s-a exprimat prin pretinderea și primirea de la Vascauțan L. a sumei de 3.500 euro, susținând că are influență asupra colaboratorului din cadrul DGSO MAI, pe nume Todică I., întru neacumularea unor probe noi ce i-ar demonstra vinovăția lui Vascauțan L., la săvârșirea infracțiunii, precum și distrugerea probelor existente.

Instanța de apel a subliniat în acest sens, că inculpata a pretins și a primit de la Vascauțan L. suma de 3.500 euro, cu scopul de a-l influența pe Todică I. să nu îndeplinească acțiuni ce intră în obligațiile lui de serviciu. Acest fapt, se confirmă în totalitate prin declarațiile părții vătămate și a martorilor Modvală V. și Vascauțan M.

Consideră neîntemeiată și critica avocatului, Iovu T., precum că documentele bancare nu confirmă că banii au fost transmiși de la mama lui Vascauțan L., acest document confirmând, că la data de 07.10.2009, ultimul a primit 1.500 euro prin bancă de la un oarecare Slonin V. și nu este logic ca Vascauțan L. să-i mai fi transmis lui Buzeu A. bani în octombrie 2009, când erau deja în relații ostile, totodată, acțiunile imputate lui Buzeu A. se invocă că au avut loc în perioada iulie-august 2009, pe când banii respectivi au fost transferați la data de 07.10.2009. La acest argument, instanța de apel a notat, că într-adevăr faptele imputate inculpatei au avut loc în perioada lunilor iulie-august 2009, când ultima i-a comunicat lui Vascauțan L., că acesta urmează să-i transmită suma de 3.000 euro, ulterior și suma de 500 euro, pentru a influența persoanele care exercită urmărirea penală în privința acestuia, de a înceta urmărirea penală. Totodată, apărarea nu a ținut cont că, la data de 17.10.2009 și 20.10.2009, după ce Vascauțan L. a primit suma de 3.000 euro, ce a fost transferată prin sistemul de transfer Western Union, inculpata a pretins și a primit de la partea vătămată suma de 3.000 euro, iar la scurt timp a primit și suma de 500 euro.

În ceea ce privește critica, că prin documentul bancar se atestă că la data de 07.10.2009, Vascauțan L., a primit 1.500 euro prin bancă de la Slonin V., instanța de apel a considerat, că aceasta nu poate fi un impediment de a nu considera faptul că

partea vătămată a recepționat acești bani și i-a transmis inculpatei pentru a influența un colaborator de poliție ca să înceteze dosarul penal.

Cu referire la apelul declarat de către partea vătămată, instanța de apel a reținut, că ultimul a contestat hotărârea primei instanțe sub aspectul individualizării pedepsei în privința inculpatei și sub aspectul soluționării acțiunii civile.

Ce ține de pedeapsa penală aplicată inculpatei, instanța de apel a statuat, că prima instanță a ținut cont de faptul că inculpata a săvârșit o infracțiune gravă, din interes material, ultima anterior a fost atrasă la răspundere penală, dar antecedentul penal este stins, de asemenea careva circumstanțe care atenuază ori agravează răspunderea penală nu au fost stabilite.

Instanța de apel a reținut, că la individualizarea pedepsei în privința inculpatei, prima instanță a acordat deplină eficiență prevederilor art. art. 6, 7, 61, 75 Cod penal. Totodată, deși inculpata nu recunoscut vina în comiterea infracțiunii incriminate și a refuzat să dea declarații, atât la faza urmăririi penale cât și în cadrul primei instanțe, totuși instanța de apel nu a stabilit careva circumstanțe care ar putea justifica agravarea pedepsei penale, după cum solicită partea vătămată, o pedeapsă penală privativă de libertate, mai mult ca atât că, Buzeu A., are la întreținere un copil minor, care este încadrat în grad de dizabilitate sever.

În această ordine de idei, instanța de apel a constatat, că corectarea și reeducarea inculpatei este posibilă și fără izolarea acesteia de societate, concluzionându-se că pedeapsa penală sub formă de amendă în mărime de 3.000 unități convenționale, satisface exigențele individualizării pedepsei penale și este de natură să aducă atingere scopului pedepsei penale prevăzut de art. 61 Cod penal.

În ceea ce privește solicitarea părții vătămate privind încasarea prejudiciului moral în mărime de 50.000 lei, instanța de apel a considerat, că prima instanță corect a dispus respingerea ca neîntemeiată a cerinței date, indicând faptul că partea vătămată în mod benevol a transmis inculpatei suma de 3.500 euro, urmărind în cele din urmă scopul de a se eschiva de la răspundere penală, respectiv, această sumă nu a fost extorcată de la partea vătămată sau dobândită prin înșelăciune și abuz de încredere, din care motive, instanța de apel nu a constatat, crearea unor suferințe fizice și psihice inestimabile părții vătămate.

Ca urmare, instanța de apel a constatat că, acțiunile infracționale săvârșite de inculpată nu au fost de natură să provoace suferințe fizice și psihice părții vătămate, neliniște pentru viața și sănătatea acestuia, acțiuni infracționale care nu au fost de natură să lase amprente asupra sănătății psihice a părții vătămate, astfel a fost respins capătul de cerere privind încasarea de la Buzeu A. a prejudiciului moral în mărime de 50.000 lei.

6. Hotărârile judecătorești adoptate la caz, sânt atacate cu recursuri ordinare de către:

6.1. Inculpată, prin care solicită casarea acestora, cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să fie achitată de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 326 alin. (2) lit. c) Cod penal.

În motivarea recursului său, a invocat că:

- instanțele inferioare nu au stabilit cu certitudine elementele infracțiunii prevăzute de art. 326 alin. (2) lit. c) Cod penal, pentru care a fost condamnată și nu au examinat sub toate aspectele relevanța și veridicitatea probelor administrate în incriminarea sa;

- la adoptarea soluției instanțele inferioare s-au bazat pe o descriere formală a declarațiilor părții vătămate și martorilor, fără formulări care să corespundă exigențelor de certitudine, claritate, consecutivitate, logică și relevanță;

- instanțele de fond au ignorat faptul că declarațiile părții vătămate sunt contradictorii și nesigure trezind dubii referitor la veridicitatea lor;

- condamnarea sa nu a fost formulată într-o manieră care să excludă orice îndoială sau dubiu, nu este bazată pe probe directe ce ar confirma cu certitudine că este culpabilă de infracțiunea imputată, având în vedere că nu se consideră vinovată de cele incriminate.

În drept, recurența își întemeiază recursul declarat în baza art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) Cod de procedură penală.

6.2. Avocatul Iovu T. în numele inculpatei, a declarat recurs suplimentar, prin care solicită casarea acestora, cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să fie achitată de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 326 alin. (2) lit. c) Cod penal.

În motivarea recursului a invocat că:

- condamnarea recurente este bazată în principiu pe declarațiile contradictorii ale părții vătămate, care nu au fost verificate prin alte mijloace de probe pertinente și concludente;

- instanțele inferioare urmau să aprecieze critic declarație părții vătămate, deoarece acesta a fost în relații de concubinaj cu inculpata, care l-a părăsit și s-a căsătorit cu un alt bărbat. Declarațiile lui sunt subiective și puteau fi făcute din răzbunare, această versiune nefiind combătută;

- declarațiile martorului Modvală V., la fel urmau a fi apreciate critic, deoarece este prieten și cumătru cu partea vătămată, mai mult ca atât a avut relații de afaceri cu Buzeu A. De asemenea, martorul a declarat, că a auzit că Vascauțan L. i-a transmis lui Buzeu A. suma de 3.000 euro, pentru a fi transmiși polițiștilor sau avocatului, el nu cunoaște pentru ce și când au fost transmiși banii, cu atât mai mult, el nu a asistat la transmiterea banilor. Prin urmare, declarațiile acestuia nu confirmă faptul dacă a fost sau nu transmisă suma de 3.000 de euro lui Buzeu A.;

- instanțele de fond neîntemeiat au pus la baza hotărârilor de condamnare declarațiile martorului Todica I., deoarece din declarațiile ultimului nu se poate concluziona că Buzeu A. a comis trafic de influență;

- nu pot fi reținute nici declarațiile martorului Vascauțan M., deoarece aceasta este fosta soție a lui Vascauțan L., care a făcut denunț la poliție, în baza căreia ultimul a fost condamnat în temeiul art. 152 alin. (2) Cod penal;

- referitor la documentele bancare, acestea nu confirmă că banii au fost transmiși de la mama lui Vascaușan L. nemijlocit pentru Buzeu A.;

- nu sunt dovedite cu certitudine acțiunile culpabile a lui Buzeu A., totodată nu a fost verificată corectitudinea celor declarate de către Vascaușan L., astfel instanța urma să ia în considerație, că declarațiile martorilor Modvală V., Todică I. și Vascaușan M. nu au confirmat cele invocate de către partea vătămată;

- apărarea a invocat mai multe argumente cu referire la achitarea inculpatei, iar instanța de apel a ignorat aceste argumente și probe, și nu s-a pronunțat în mod obiectiv asupra lor, nefiind combătute;

- instanța de apel a ignorat prevederile art. 389 alin. (1), (2) Cod de procedură penală, astfel și-a motivat soluția doar în baza unei probe, astfel fiind încălcat art. 6 § 1 din CEDO.

7. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privind opinia sa asupra recursurilor declarate, solicitând respingerea acestora ca inadmisibile, deoarece recurenții invocă dezacordul cu modalitatea de apreciere a probelor, însă motivele de reapreciere a probelor, nu se conțin în temeiurile prevăzute la alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală. Astfel, recursurile nominalizate nu conțin argumentele ilegalității hotărârii instanței de apel, precum și în ce constă problema de drept de importanță generală abordată în cauză, cerințe stipulate la art. 430 pct. 5) Cod de procedură penală, ceea ce echivalează cu nemotivarea recursului în sensul art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală. Cu referire la recursul declarat de avocatul Iovu T. în numele inculpatei, consideră că acesta urmează a fi respins ca inadmisibil, deoarece termenul de 30 de zile pentru depunerea recursului a fost depășit.

8. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor declarate, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestora din următoarele considerente.

Cu referire la recursul declarat de către inculpata, Buzeu A.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

În sensul art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel. Astfel, în pct. 18 din Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție din 30 octombrie 2009 „Cu privire la judecarea recursului ordinar în cauza penală”, este atenționat că, erorile de drept pot fi erori de drept formal sau procesual și erori de drept material sau substanțial. Instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și/sau material.

În continuare, Colegiul penal relevă că, potrivit textului recursului declarat de către inculpată, titularul acestuia invocă de drept temeiurile prevăzute de art. 427

alin. (1) pct. 6), 8) Cod de procedură penală, care stipulează că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazurile în care instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței; nu au fost întrunite elementele infracțiunii.

Instanța de recurs menționează asupra temeiului invocat și prevăzut la pct. 6) alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală, că această normă are subpuncte, care concret stabilesc temeiurile pentru declararea recursului. Astfel, titularul dreptului de recurs, în partea dispozitivă a acestuia a indicat pct. 6) alin. (1) al articolului menționat, însă acest alineat conține 5 temeiuri ce pot fi invocate în recurs, iar inculpata nu a specificat expres care din aceste temeiuri le pune la baza cererii înaintate și prin ce se confirmă aceste temeiuri. Prin urmare, verificând alegațiile recurente, în raport cu actele cauzei, Colegiul penal conchide, că acestea sunt vădit neîntemeiate, iar instanța de apel la adoptarea soluției de respingere, ca nefondate, a apelurilor declarate de avocații Casian I. și Iovu T. în numele inculpatei, și partea vătămată, cu menținerea sentinței atacate fără modificări, a respectat prevederile legale, adoptând o soluție corectă și întemeiată. Totodată, instanța de recurs apreciază că decizia instanței de apel cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, în sensul că argumentele pe care instanța de apel le-a expus în partea descriptivă a deciziei, echivalează cu o motivare conformă rigorilor și exigențelor din art. 6 CEDO.

În același context, Colegiul penal menționează, că deși art. 6 § 1 al Convenției obligă instanțele judecătorești să-și motiveze hotărârile, însă Curtea a specificat că acest lucru nu impune un răspuns detaliat la fiecare argument invocat de parte (Van de Hurk v. the Netherlands). Modul în care se aplică obligația de a motiva hotărârile judecătorești poate varia în funcție de natura acestora și trebuie apreciat în lumina circumstanțelor cauzei (Hiro Balani v. Spain).

În opinia instanței de recurs, instanța de apel s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelurile părților și a adoptat o hotărâre legală, întemeiată și motivată, argumente fundamentate în fapt și în drept, prezentate în hotărârea atacată și corect a considerat că probele puse la baza sentinței nu conțin erori procesuale ce ar putea influența autenticitatea concluziilor, dovedind indubitabil vinovăția inculpatei de cele incriminate.

De asemenea, recurenta critică hotărârile adoptate de instanțele de fond din motiv că acestea nu au dat o apreciere corespunzătoare probelor cercetate, astfel în opinia inculpatei, ele nu demonstrează vinovăția sa în cele incriminate prin actul de sesizare a instanței.

În primul rând, relevant este de menționat, că la această etapă a procedurilor, instanța de recurs nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de instanțele ierarhic inferioare, întrucât aceasta este atributul exclusiv al

instanțelor de fond. Deci, Colegiul penal nu va examina criticile referitoare la presupusa greșită reținere, pe baza probelor administrate în cauză, a anumitor elemente factice, ci va verifica, prin raportare la situația de fapt stabilită de instanța de fond și cea de apel, corectitudinea soluției de condamnare adoptate în privința lui Buzeu A.

Totodată, în același context, urmează a se remarca că, în cadrul procesului penal aprecierea probelor este unul din cele mai importante momente, deoarece întregul volum de muncă depus de către organul de urmărire penală, instanțele judecătorești, cât și de părțile din proces, se concretizează pe soluția ce este dată în urma acestei activități.

Însă, cu toate acestea, instanța de recurs reiterează, că chestiunea de apreciere a probelor și temeinicia faptelor dovedite de ele, nu este obiect de cercetare la etapa judecării recursului. Deci, pentru a constitui temei de casare eroarea de fapt trebuie să fie gravă, adică, pe de o parte, să fi influențat asupra soluției cauzei, iar pe de altă parte să fie vădită, neîndoielnică. Eroarea gravă de fapt nu privește dreptul de apreciere a probelor, ci discrepanța între cele reținute de instanță și conținutul real al probelor, prin ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții decât cea pe care materialul probator o susține.

În cauza deferită judecării, după verificarea actelor cauzei, o atare eroare nu a fost constatată de către instanța de recurs.

Mai mult, raportând cele expuse supra la verificarea și aprecierea probelor efectuată de instanța de apel, Colegiul penal specifică, că instanța de apel corect a ajuns la concluzia despre menținerea sentinței și just a apreciat probele administrate în cauză. Prin urmare, opozabil celor enunțate de recurent, Colegiul penal, subsidiar verificând materialele dosarului specifică, că judecând apelurile declarate instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv, adoptând o soluție corectă de menținere a sentinței, potrivit căreia s-a dispus condamnarea lui Buzeu A., în baza art. 326 alin. (2) lit. c) Cod penal, la amendă în mărime de 3.000 unități convenționale ce constituie 60.000 lei.

Astfel, instanța de recurs susține, că soluția instanței de apel este argumentată și corespunzătoare cumulului de probe administrate și nemijlocit verificate în ședințele de judecată în condițiile art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală și, totodată, care au fost just apreciate prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, utilității, concludenței, veridicității și coroborării reciproce, în baza cărora s-a stabilit cu certitudine că există fapta infracțiunii incriminate în baza art. 326 alin. (2) lit. c) Cod penal.

De asemenea, cu referire la critica inculpatei, precum că, instanțele inferioare nu au stabilit elementele infracțiunii prevăzute de art. 326 alin. (2) lit. c) Cod penal, pentru care a fost condamnată și nu au examinat sub toate aspectele veridicitatea probelor administrate, Colegiul penal o respinge ca fiind neîntemeiată, deoarece instanțele de fond au analizat minuțios aceste aspecte și s-au expus argumentat în privința lor. Cu toate acestea, instanța de recurs va purcede la analiza acestor

elemente în prezenta speță în coraport cu circumstanțele constatate și probele administrate.

Astfel, potrivit teoriei penale, latura obiectivă a infracțiunii de trafic de influență, constă în fapta prejudiciabilă exprimată în acțiunea de pretindere, acceptare sau primire, personal sau prin mijlocitor, de bani, titluri de valoare, servicii, privilegii, alte bunuri sau avantaje, pentru sine sau pentru o altă persoană.

De asemenea, este de menționat și acel fapt că infracțiunea de trafic de influență, este o infracțiune formală, ce se consideră consumată din momentul pretinderii, acceptării sau primirii în întregime a remunerației ilicite.

Instanța de recurs atestă, că faptul pretinderii și primirii de către Buzeu A. a sumei de 3.500 euro de la Vascauțan L., cu scopul de a-l influența pe Todica I. să nu îndeplinească acțiuni ce intră în obligațiile lui de serviciu, se confirmă prin probele cercetate și verificate de instanțele de fond și anume:

- declarațiile părții vătămate Vascauțan L., care indică direct la faptul că inculpata cunoscând, că acesta este cercetat penal în cadrul unei cauze penale pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 187 Cod penal, menționând că este cumătră cu un colaborator din cadrul DGSO MAI, pe nume Todică I., asupra căruia susținea că are influență, i-a promis lui Vascauțan L. că, îl va determina pe ultimul, contra unor sume bănești, să nu îndeplinească acțiuni ce intrau în obligațiile sale de serviciu, prin adoptarea unei hotărâri favorabile pe cauza penală intentată în privința lui Vascauțan L., astfel a solicitat și a primit de la partea vătămată suma de 3.000 euro, ulterior 500 euro;

- declarațiile martorului Modvală V., care a menționat, că a participat de două ori la transmiterea banilor de către Vascauțan L. inculpatei, inițial la transmiterea sumei de 3.000 euro, ulterior la transmiterea sumei de 500 euro, pentru a fi încetat procesul penal în privința lui Vascauțan L.;

- declarațiile martorului Todică I., din care rezultă că în perioada când Vascauțan L. era deținut, Buzeu A., s-a apropiat de el și l-a întrebat dacă poate rezolva contra plată problemele concubinului său, cu încetarea procesului pe numele acestuia;

- declarațiile martorului Vascauțan M., care a declarat, că din discuțiile cu Modvală V. și Vascauțan L. a înțeles că ultimul i-a transmis inculpatei suma de 3.500 euro, pentru a-i rezolva întrebările referitor la dosarul penal deschis pe numele acestuia;

- procesul-verbal de ridicare din 17.10.2011, în rezultatul căruia de la Vascauțan L. a fost ridicat un certificat bancar eliberat de către BC „Moldova Agroindbank” filiala 23, Chișinău din 07.10.2009, prin care ultimul a recepționat din Italia suma de 1.500 euro;

- procesul-verbal de examinare a documentului din 20.10.2011 din care rezultă, că documentul dat reprezintă o confirmare bancară a faptului că, Vascauțan L. la data de 17.10.2009 a primit prin Westen Union de la Slonin V. (Italia) suma de 1.500 euro;

- certificatul bancar eliberat de către BC „ Moldova Agroindbank” filiala nr. 23 Chişinău din 07.10.2009.

În ce priveşte latura subiectivă a infracţiunii de trafic de influenţă, aceasta se caracterizează prin intenţie directă. Motivul infracţiunii în cauză constă, în principal, în interesul material sau în năzuinţa de a obţine unele avantaje nepatrimoniale. Una din formele alternative a scopului infracţiunii în cauză, descrise în teoria juridică şi care, în opinia Colegiului, este valabilă în prezenta speţă este scopul de a o face pe persoana publică, persoana cu funcţie de demnitate publică, persoana publică străină sau funcţionarul internaţional să nu îndeplinească o acţiune în exercitarea funcţiei sale, indiferent dacă o asemenea acţiune va fi sau nu săvârşită.

Deci raportând, consideraţiunile teoretice, la circumstanţele cauzei şi cumului de probe, Colegiul constată că, inculpata a avut scopul de a a-l determina pe colaboratorul din cadrul DGSO MAI, Todică I., să nu îndeplinească acţiuni ce intrau în obligaţiile sale de serviciu, prin adoptarea unei hotărâri favorabile pe cauza penală intentată în privinţa lui Vascauţan L., pentru care fapt a pretins şi primit de la Vascauţan L. suma de 3500 euro.

Obiectul material sau imaterial al infracţiunii de trafic de influenţă îl reprezintă remuneraţia ilicită. Aceasta se exprimă în banii, titlurile de valoare, serviciile, privilegiile, alte bunuri sau avantaje necuvenite făptuitorului. Banii, titlurile de valoare, serviciile, privilegiile, alte bunuri sau avantaje constituie o remuneraţie pentru intervenţia făptuitorului pe lângă persoana publică, persoana cu funcţie de demnitate publică, persoana publică străină sau funcţionarul internaţional, pentru ca oricare din aceşti factori de decizie să-şi îndeplinească sau nu, ori să întârzie sau să grăbească îndeplinirea unei acţiuni în exercitarea funcţiei sale.

Aşadar, reieşind din circumstanţele cauzei, instanţa de recurs atestă că Vascauţan L. a transmis lui Buzeu A. suma de 3.500 euro, ce constituie o remuneraţie ilicită, pentru intervenţia ultimei pe lângă colaboratorul din cadrul DGSO MAI, Todică I., pentru ca acesta să nu îndeplinească acţiuni ce intrau în obligaţiile sale de serviciu şi să adopte o hotărâre favorabilă pe cauza penală intentată în privinţa lui Vascauţan L.

De asemenea, din doctrina penală, subiectul infracţiunii în cauză este persoana fizică responsabilă care la momentul săvârşirii infracţiunii a atins vârsta de 16 ani. În plus, subiectul infracţiunii în cauză trebuie să fie o persoană care are influenţă sau care susţine că are influenţă asupra unui factor de decizie şi anume-asupra unei persoane publice, persoane cu funcţie de demnitate publică, persoane publice străine sau funcţionar internaţional. Termenul „influenţă” priveşte acea influenţă care trebuie să izvorască din alte raporturi decât raporturile legale de subordonare, de control, colaborare, îndrumare, supraveghere prevăzute de lege sau în baza legii. Aceasta trebuie să izvorască, de exemplu din raporturile de rudenie sau prietenie, raporturile comerciale, relaţii infracţionale, relaţii politice etc.

În urma celor expuse, Colegiul penal statuează, că din declaraţiile părţii vătămate şi a martorilor audiaţi în cauză, reiese că, Buzeu A., declarând că este

cumătră cu un colaborator din cadrul DGSO MAI, pe nume Todică I, asupra căruia susținea că are influență, i-a promis lui, Vascauțan L., că îl va determina pe acesta, contra unor sume bănești să nu îndeplinească acțiuni ce intrau în obligațiile sale de serviciu, prin adoptarea unei hotărâri favorabile pe cauza penală intentată în privința lui Vascauțan L.

Cât privește argumentul recurentei, precum că instanțele de fond au ignorat faptul că declarațiile părții vătămate sunt contradictorii și trezesc dubii referitor la veridicitatea lor, instanța de recurs verificând actele și lucrările dosarului constată că în cuprinsul filei 67 a deciziei atacate se motivează corespunzător, că declarațiile lui Vascauțan L. sunt pertinente și concludente și care pot fi puse la baza sentinței de condamnare, mai mult ca atât acestea fiind în coroborare cu declarațiile martorilor Modvală V. și Vascauțan M.

Rezumând în ansamblu probele administrate, Colegiul penal statuează că, nu se constată prezența a careva dubii privind vinovăția inculpatei, în săvârșirea infracțiunii imputate, iar acțiunile acesteia sânt incidente elementelor infracțiunii prevăzute de art. 326 alin. (2) lit. c) Cod penal și în cele din urmă temeiul pentru recurs invocat și stipulat la pct. 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, nu și-a găsit confirmarea.

În virtutea considerentelor expuse mai sus, constatând că în cauză există o concordanță deplină între probele administrate și situația de fapt stabilită de prima instanță și instanța de apel în privința inculpatei, nefiind identificată de instanța de recurs vre-o eroare judiciară, care ar putea servi drept temei de casare a hotărârilor judecătorești atacate, Colegiul penal consideră ca fiind vădit neîntemeiate criticile formulate de către recurentă în recursul ordinar deferit spre examinare.

Astfel, odată ce recursul de pe rol este vădit neîntemeiat, acesta urmează a fi declarat inadmisibil.

Cu referire la recursul declarat de către avocatul Iovu T. în numele inculpatei.

În conformitate cu art. 421 Cod de procedură penală, coraportat la art. 401, persoanele menționate în dispoziția acestei norme procesuale sânt în drept să declare recurs ordinar. Astfel, apărătorul fiind în drept să declare recurs ordinar, atât în latura penală, cât și în cea civilă.

Reieșind din prevederile art. 422 Cod de procedură penală, termenul de declarare a recursului ordinar este de 30 zile de la data pronunțării deciziei.

Așadar, în prezenta speță Colegiul reține că, copia deciziei motivate a Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 noiembrie 2015, i-a fost înmănată avocatului Iovu T., la data de 09 decembrie 2015, fapt confirmat prin recipisa anexată la materialele cauzei (f.d. 75 v. II).

Prin urmare, instanța de recurs menționează că, avocatul Iovu T. a declarat recurs ordinar suplimentar la data de 01 martie 2016, fapt confirmat prin amprenta ștampilei de intrare (f.d. 85 v. II).

Prevederile alin. (2) și (3) art. 230 Cod de procedură penală stipulează că, în cazul în care pentru exercitarea unui drept procesual este prevăzut un anumit termen, nerespectarea acestuia impune pierderea dreptului procesual și nulitatea

actului efectuat peste termen. La calcularea termenelor pe ore sau pe zile nu se ia în calcul ora sau ziua de la care începe să curgă termenul, nici ora sau ziua în care acesta se împlinește.

Revenind la prezenta speță, Colegiul penal constată că, luând în considerație data pronunțării integrale a deciziei instanței de apel, adică 09 decembrie 2015, termenul de 30 zile pentru depunerea recursului ordinar pentru apărător, în cazul dat, a expirat la sfârșitul zilei de 11 ianuarie 2016.

Totodată, Colegiul remarcă că, legea procesual-penală nu face care mențiuni referitor la declararea suplimentară a recursului ordinar și nu stabilește alte termene pentru actele suplimentare, decât cele prevăzute la art. 422 Cod de procedură penală.

Potrivit art. 432 alin. (2) pct. 2) Cod de procedură penală instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că recursul este declarat peste termen.

Având ca reper cele menționate, Colegiul penal, conchide că termenul de 30 zile pentru depunerea recursului ordinar suplimentar de avocatul Iovu T. a fost depășit, impunându-se în consecință inadmisibilitatea recursului, ca fiind declarat peste termen.

9. În conformitate cu art. 432 alin. (1)-(2) pct. 2), 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

D E C I D E:

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 noiembrie 2015, în cauza penală privind-o pe **Buzeu Aurelia Alexandru**, pe motiv că recursul inculpatei este vădit neîntemeiat, iar recursul avocatului Iovu Tatiana în numele inculpatei, este declarat peste termen.

Decizia este irevocabilă.

Decizia pronunțată integral la data de 06 aprilie 2016.

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecător

Covalenco Elena

Judecător

Diaconu Iurie